

РЕШЕНИЕ

№ 2347

гр. София, 08.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в публично заседание на 11.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **296** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118, ал. 3 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/, във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/

Образувано е по жалба на Т. К. Ч.-Б. срещу Разпореждане № 214-00-1146-2/22.05.2020 г. на ръководителя на осигуряването за безработица при ТП на НОИ С.-град, с което е спряно производството по изплащане на парично обезщетение за безработица на лицето, потвърдено с Решение № 1040-21-626/16.12.2020 г., издадено от директора на ТП на НОИ С.-град.

В жалбата е посочено, че решението на директора на ТП на НОИ С.-град е нищожно, поради липса на компетентност на неговия издател. Алтернативно се иска издаденото решение да бъде отменено като незаконосъобразно, а заедно с това и издаденото разпореждане за спиране.

В съдебно заседание жалбоподателката не се явява, представлява се от адв. С., който поддържа подадената жалба и моли тя да бъде уважена. Не претендира разноски.

Ответникът – директорът на ТП на НОИ С.-град – в съдебно заседание не се явява, представлява се от юрк. П., който оспорва жалбата и моли тя да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заявление УРИ 903321-107/30.01.2020 г. жалбоподателката е поискала отпускането на парично обезщетение за безработица на основание чл. 54а от КСО. Към заявлението е приложил Заповед № 5/07.01.2020 г., издадена от осигурител [фирма], от която е видно, че трудовото й правоотношение е прекратено на основание чл. 328, ал. 1, т. 3 от КТ, считано от 07.01.2020 г.

От предоставените документи и наличната информация в Регистъра на осигурените лица длъжностното лице е определило, че към датата на прекратяване на правоотношението – 07.01.2020 г., жалбоподателката е осигурявана повече от 12 месеца от последните 18 месеца и има право на парично обезщетение за безработица. С Разпореждане № 214-00-1146-1/12.02.2020 г. на основание чл. 54ж, ал. 1, във връзка с чл. 54а, ал. 1, чл. 54б, ал. 1 и чл. 54в, ал. 1 от КСО, е отпуснато парично обезщетение за безработица, считано от 30.01.2020 г. до 29.01.2021 г. в размер на 39,67 лв. дневно.

При извършена проверка в информационната система на НОИ длъжностното лице е установило, че към 08.05.2020 г. за жалбоподателката има подадени данни по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО от осигурител [фирма] за периода от 01.09.2017 г. до 0.01.2020 г., включително, като за лице, работещо по трудово правоотношение.

Изискано е извършване на проверка от компетентен орган на осигурител [фирма]. Контролът по разходите на ДОО на осигурителя [фирма] е осъществен на основание Заповед № ЗР-5-21-00701997/13.01.2020 г. и Заповед № ЗР-5.21-00751416/07.05.2020 г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО пи ТП на НОИ С.-град за извършване на проверка.

Изискана е информация от ТД на НАП-С.. Видно от полученото Писмо вх. № 1043-21-1451#3/10.04.2020 г., след извършена справка в информационната система на ТД на НАП-С. е по отношение на [фирма] е установено, че няма данни за подадени Г. по чл. 92 от ЗКПО за финансовата 2017 г. и 2018 г.; няма данни за регистрирани фискални устройства и отчетени обороти; няма данни за регистрирани търговски обекти; данните по чл. 5, ал. 4 от КСО за периода 01.09.2017-31.12.2018 г. са подавани по електронен път с КЕП с титуляр „Omega teh“ Л. и посочен електронен адрес: [\[електронна поща\]](#); данните по чл. 5, ал. 4 от КСО за периода 01.01.2019-31.12.2019 г. са подавани по електронен път с КЕП с титуляр Л. С. Б. и посочен електронен адрес: [\[електронна поща\]](#); има данни за наличие на публични задължения; има данни за наложени обезпечителни мерки върху имуществото на [фирма] с ПОМ от 2016 г. и 2017 г., с което е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки.

За изясняване на фактите и обстоятелствата по отношение на трудовата заетост на жалбоподателката са издадени задължителни предписания № ЗД-1-21-0756277/19.05.2020 г. за представяне на трудов договор, заповед за прекратяване на трудовото правоотношение, фишове за начислени/изплатени заплати, извлечение от банкова сметка, ако трудовото възнаграждение е изплащано по банков път. На 12.06.2020 г. задължителните предписания за връчени на жалбоподателката, като същата е представила изисканите документи в ТП на НОИ С.-град.

Издадено е Разпореждане № 214-00-1146-2/22.05.2020 г. на ръководителя на осигуряването за безработица при ТП на НОИ С.-град, с което е спряно производството по изплащане на парично обезщетение за безработица на лицето до извършване на проверка в [фирма] от компетентен орган.

Разпореждането е оспорено по административен ред и е потвърдено с Решение № 1040-21-626/16.12.2020 г., издадено от директора на ТП на НОИ С.-град.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 118, ал. 1 от КСО, от лице, имащо правен интерес от оспорване и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган по чл. 117, ал. 3 от КСО – директора на ТП на НОИ С.-град. Неоснователно е направеното в жалбата възражение за нищожност на решението, поради липса на компетентност на неговия издател. Съгласно чл. 117, ал. 3 от КСО, ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията. Пред съда е представена заповед № 1712 от 17.08.2015г. за преназначаване на Т. Б. В. на длъжност Директор на териториално поделение на НОИ С. –град за неопределен срок, считано от 15.08.2015г. Следователно за административно производство, развило се пред ТП на НОИ С.-град, то компетентен да се произнесе по подадената по административен ред жалба е именно директорът на ТП на НОИ С.-град.

Потвърденото с решението на директора на ТП на НОИ С.-град разпореждане също е издадено от компетентен орган, видно от представената по делото Заповед № 1015-21-279/18.12.2019 г. на директора на ТП на НОИ С.-град, с която на А. К. – главен експерт по осигуряването ПОБГВ в ТП на НОИ С.-град , е възложено изпълнението на функциите на административен орган по чл. 54ж, ал. 1 и ал. 3 от КСО, във връзка с чл. 114, ал. 1 от КСО. Съгласно чл. 54г, ал. 1 от КСО, длъжностното лице, на което е възложено ръководството на осигуряването за безработица спира производството по отпускането или изплащането на обезщетението за безработица, когато има данни, които могат да доведат до издаване на разпореждане за отказ или прекратяване изплащането на обезщетението.

Решението, както и разпореждането, отговарят на изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК и съдържат всички задължителни реквизити, включително фактическите и правните основания, послужили за издаването им.

В административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Съгласно цитираната по горе норма на чл. 54г, ал. 1 от КСО, основание за спиране на производството по отпускане и изплащане на обезщетение за безработица е наличието на данни, които имат значение за преценката осъществени ли са предпоставките на чл. 54а от КСО за отпускане на заявеното обезщетение. Целта на спирането е обезпечителна - да не се допусне незаконосъобразно разходване на средства от бюджета на НОИ, възстановяването, на които би било невъзможно или значително затруднено. По тази причина, като достатъчно основание за спирането, законът приема наличието на съмнение относно осъществяването на някои от релевантните факти. Необходимо е съмнението да се основава на конкретни данни, но не и да е доказано по категоричен начин. Установяването на отсъствието на предпоставка по чл. 54а от КСО е основание за отказ за отпускане на обезщетение за безработица, а обосноваването съмнение относно такава е основание за спиране на производството до изясняването му.

В настоящия случай във връзка с установени от НАП данни, са възникнали съмнения за нарушаване на осигурителното законодателство и злоупотреби със средства на фонд „Безработица“, поради което е започнала проверка на осигурителя [фирма].

Приложенията в хода на съдебното производство са относими към спора и представляват част от административната преписка, поради което съдът се позовава на изложените в тях данни.

Не е основателно и възражението за незаконосъобразност на оспорения акт, потвърден с решението на директора на ТП на НОИ С.-град. А., изтъкнат в жалбата, че извършването на проверка не е сред законовите основания за издаване на разпореждането за спиране е правилен по същество, но в действителност не това е посочено като основание, а разпоредбата на чл. 54г ал.4 от КСО. Така оспореното разпореждане не конкретизира детайлно именно в коя от предвидените хипотези за спиране на производството попада конкретния случай, но при наличната формулировка съдът приема, че органът счита всяка една от тях за валидно основание, алтернативно или кумулативно. Наличието на проверка на осигурителя е посочено само като мотив на разпореждането, който макар и лаконичен прави възможно разбирането на причините за постановяването на акта.

Съдът намира за нужно да отбележи и следното във връзка с настъпилата законодателна промяна на чл. 54г от КСО и засягането на въпроса от представителя на жалбоподателката.

Императивното правило на [чл. 142, ал. 1 от АПК](#) предвижда, че съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. Така формулирана, разпоредбата определя приложимия закон, меродавната за решаването на спора за законосъобразност на административния акт правна норма. Всяка проверка за законосъобразност на административния акт започва с установяване на приложимата към датата на издаване на акта правна норма. [Алинея 2 на чл. 142 от АПК](#), въвежда правилото, че установяването на нови факти от значение за делото след издаването на акта се преценява към момента на приключване на устните състезания. Под нови факти от значение за делото, обаче, следва да се разбират факти от действителността, които имат спрямо спорното правоотношение значение на юридически или доказателствени факти. Приемането на нов закон не съставлява правопогасяващ юридически факт, чието действие може да опорочи вече възникнало и валидно упражнено публично право, поради което е ирелевантно за законосъобразността на оспорената заповед. Правно значение за делото имат само нови факти, които може да променят съществуващото към момента на издаването на атакуваната заповед правно положение и на които по силата на нормативен акт е придадено обратно действие. В този смисъл законодателната промяна няма правопогасяващо значение по отношение осъщественият правопроизводящ юридически факт. Ето защо, приемането на нов закон, респ. изменението на досега действащия, не съставлява ново обстоятелство по смисъла на [чл. 142, ал. 2 от АПК](#), поради което не следва да се съобразява от съда.

С оглед изложеното оспореното решение, както и потвърденото с него разпореждане са законосъобразни, а подадената жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 143, ал. 3, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от ЗПП, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 100 лв.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, III отделение, 62 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. К. Ч.-Б. срещу Решение № 1040-21-626/16.12.2020 г., издадено от директора на ТП на НОИ С.-град, потвърждаващо Разпореждане № 214-00-1146-2/22.05.2020 г. на ръководителя на осигуряването за безработица при ТП на НОИ С.-град, с което е спряно производството по изплащане на парично обезщетение за безработица на лицето.

ОСЪЖДА Т. К. Ч.-Б. с ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет. 4, ап. 7, да заплати на ТП на НОИ С.-град сумата от 100 лв. /сто/, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 119 от КСО.

СЪДИЯ